

Jubilejní 40. ročník Trampské Porty se pořadatelé rozhodli ozdobit přítomností velké zahraniční hvězdy. Dohoda s Krisem Kristoffersonem byla na spadnutí, původní termín festivalu se operativně posunul o tři týdny na 23 - 24. června, leč neodkladné operace se nevyhýbají ani hvězdám a hledání nového hosta pokračovalo. Joan Baez, Kenny Rodgers, Willie Nelson? Kdyby tak z countryového nebe mohl sestoupit Johnny Cash! Nakonec nám za sebe poslal svou dceru **Rosanne**, která s ním a Cash Family už u nás byla. Mezi pamětníky koncertů v dubnu 1978 se řadím i já a jméno Rosanne Cash mě do Ústí přilákalo. Rosanne byla v sobotu přijata primátorem Ústí nad Labem, na její počest byl uspořádán raut a ve večerních hodinách vystoupila s doprovodnou kapelou v galaprogramu TPorty 2006 v letním kině. Pokud byla přijata s poctami hodné velké hvězdy, na scéně působila naprosto nehvězdně, decentně, a zpívala nádherně. Z jejího repertoáru je u nás asi nejznámější píseň

September

When It Comes

, kterou v roce 2003 nazpívala s Johnym Cashem a vy ji možná znáte v podání Katky García a Pavla Bobka s titulem Mé září.

Své povídání o TPortě jsem zahájila od konce, posledním vystoupením, které jsem, byť ne celé, v Ústí slyšela. Z portovního programu mě jako vždy nejvíce zajímá soutěž o Porty, ale než s

Vítězní Marien

foto: Sunny ©

e podíváme na její průběh, připomenu ještě páteční večerní koncert ve velkém sále kulturního domu. Tramprský potlach vzpomínal na začátky Porty v roce 1967, kdy vznikla jako "mezinárodní festival country a westernových skupin" s pozdějším dodatkem Kapitána Kida "a trampských sborů". Uváděli Tony Linhart, který jako aktivní muzikant vyznává zásadu méně mluvit a více hrát. Jako vzpomínkový pohled do dávné minulosti Porty pojal své moderování Mirek Černý. Zlatou Portu in memoriam pro Zbyňka Jelínka, jednoho z otců zakladatelů, který letos 21. března zemřel a do posledních dnů Portou žil, převzala jeho dcera.

Konec prvního semifinále se kryl s úvodním blokem písní skupiny **Zlatý orel**, z vystoupení **Kapitána Kida**

jsem zaslechla jen poslední přídavek.

Pacifik

měl za sebou dlouhý den, vstávali už ve čtyři, aby stihli propagovat Portu ve Snídani s Novou, po únavě ani stopy, úspěch měli obrovský a dvakrát přidávali. I minulost

Paběrek

s Marko Čermákem nejen v této sestavě je spojena s počátky Porty. Nekorunovaná královna tramprské písničky a především jazzová zpěvačka

Jitka Vrbová

se

Standou Chmelíkem

si svým nádherným altem podmanila i ústecké publikum a zavzpomínala i na interprety, kteří už tu nejsou. Benjamínky tramprské sešlosti byli

Hop trop

, přestože na scéně působí již 28 let, a postarali se o závěr svými songy, které si s nimi zpívali diváci všech věkových kategorií.

Když Mirek Černý končil páteční potlach, rozloučil se s diváky a pozval je na příští 41. ročník, jakoby zapomněl, že Porta zdaleka nekončí a to nejdůležitější, finálový koncert, na diváky čeká v sobotu v letním kině. A mě trochu zamrzelo, že program k jubileu Porty nabídl pohled pouze do první dekády festivalu a příliš akcentoval tramprskou píseň na úkor ostatních žánrů FTC, které se díky Portě zdárně rozvinuly a v dalších letech získaly mnoho příznivců.

Semifinále a finále TPorty

Dobrá snaha zajistit rovné podmínky všem soutěžícím rozdělila semifinále do dvou dnů. V pátek odpoledne a v sobotu dopoledne v kinosále kulturního domu v jednotných a velmi dobrých zvukových podmínkách a před jednou porotou. Nepřítomnost několika vybraných porotců a oficiálně neoznámené posunutí začátku sobotní části o hodinu tuto snahu poněkud mařilo. Divácký zájem o semifinále byl nevalný, ani kapely samy nesledovaly své konkurenty. Pravda, některé účinkovaly v samostatných recitálech na dalších scénách. Uváděl Jeroným Lešner, dovolím si při vší úctě k šedinám a zkušenostem ostatních moderátorů na TPortě konstatovat, že jeho moderování bylo suverénně nejpoučenější, operativní, s informacemi, ještě v zákulisí si je u kapel doplňoval a nezapomněl je, glosoval vtipně nenadálé situace, reagoval pohotově a opět sloužil věci. Milí pořadatelé, nehleďte na Jeronýmovo mládí. Hledáte-li vhodného průvodce i finálovým dnem, tady máte možný tip.

Porota semifinále měla posuzovat interpretaci a z 27-i soutěžících vybrala 12 finalistů. Jak se podařilo postupujícím vybrané písně vzhledem k jejich charakteru zaranžovat, provést instrumentálně, pěvecky a celkově zaujmout?

Martin Rous (Praha) - excelentní kytarista, zpěvák se zvučným hlasem, písničkář se sdělením. Pro mne objev letošní sezóny. Celkový dojem na jedničku. **Jakub Kořínek +**

Katka Misíková

(Rokycany) - spojení velmi zdatného kytaristy s citem pro blues a zpěvačky temnějšího, silného hlasu s výrazem.

Panelákoví fotři

(Praha) - recese a hudební klaunství, které dobře vychází v klubovém prostředí, hlasová indispozice nemocného páně Budila zejména v pěveckých partech byla znát, ale obecenstvo se bavilo.

The Šútrs

(Přerov) - swing, jazz, zpěv bez výraznějších vokálů, ve skladbě

Vlaky jedou

, kterou překřtili na Pendolíno upoutala výtečná foukačková předehra. Píseň byla ve finále oceněna novou cenou Ústecký stříbrňák za nejlepší tramprskou píseň.

Špunt

(Přerov) - tramprská kapela s flétnou, vynikající kontrabas Martina Tomka, zpěv všech soutěžních písní jednou zpěvačkou Jarkou Ludvovou nevelkého a místy nejistého, lehce zastřeného hlasu.

Načas

(Praha) - tři osvědčené soutěžní melodické svižné písně, výtečný zpěvák s drivem Michal Pravec, jistý dvojhlas s Honzou Komínem, čisté sbory, nekomplikované "beatlesovské" aranže s elektrickou kytarou podkreslené citlivou foukačkou, švih a nasazení.

Epy de Mye

(Jihlava) - folkové trio dvou kytaristů Honzy Přesličky a Lukáše Kazíka s kontrabasistkou Luckou Cíchovou, instrumentálně jim to šlapalo, aranžérsky vtipné, od loňska posun i v příjemných vokálech, sólovému zpěvu (v amfiteátru) bylo hůř rozumět.

Lucka Bublavá + Jan Dospiva

(Orlová - Lutyně) - Lucie hlasově velmi dobře disponována, ale zpěv působil spíš na efekt než s výrazem, s Honzovým doprovodem kytary, tři šansony o konci lásky a míjení napříč letopočty a světa díly, Dospivova

Taťána a Oněgin

získala autorskou Portu.

FOLMET

(Jablonec n/N., Plzeň) - folková kytaristka Alena Vítová, výtečná a všestranná zpěvačka s přirozeným výrazem, velice zdatný metalový kytarista Martin Zakkiss Juha, interpretačně velmi slibné duo s repertoárem, který zatím mě moc nezaujal.

Bodlo

(Chodov) - folk v bluegrassovém nástrojovém obsazení postavený na textech s velmi slušnými pěveckými výkony Štefana Timka a zejména Zdeňka Smolíka, výborného tenorového zpěváka s obrovským nasazením.

Divozel

(Košice, SK) - obhajovali loňskou interpretační a diváckou Portu, od loňska ubyl jeden dívčí hlas, folkrock s akordeonem,

Cikánská

v češtině vyzněla poněkud gádžovsky, teprve třetí písnička

Kapsářka

přinesla výrazný hudební a instrumentální nápad, připomněla, proč Košičané vloni tak uspěli.

Marien

(Pardubice) - zpěvné písničky, napadnuté melodie, zpěv Radka Pídi Bartoše a Víti Troníčka, sezpívané vokály, výtečná foukačka Zbyňka Zubříka Rosendorfa, obrovská energie, odpich.

Rozhodnutí odborné poroty respektuji, ale podobně jako vloni, kdy ze semifinále překvapivě nepostoupilo interpretačně originální duo Barbora Koubová a Patrik Henel, o pár týdnů později na jihlavské Portě oceněno interpretační a autorskou Portou, letos mne zaskočil nepostup opět dua, pražsko-nelahozevských **Nestíháme**, kteří vloni v Jihlavě také uspěli. Pokusila jsem si pojmenovat možné důvody, proč nezaujali: Dlouhé průvodní slovo, volba prostřední diváky rozezpívávací písně *Jdu na odlehčení, nebyli* trampští. Z mého pohledu Honza Řepka a Petr Ovsenák předvedli koncert v malém, recitoval s navázáním

Sobotní Jam s Vladimírem Čechem v pozadí...

foto:Sunny ©

kontaktu s publikem, výběr rytmicky i výrazově odlišných písní, lahodný mužský dvojhlas v kombinaci s citlivými kytarovými aranžemi. Hravost i suverenita. I finalisté v minulých ročnících

Toman a lesní panna

(Blovce) nepostoupili. Pěvecky bezchybné Romana Tomášková a Mirka Králová, v sólech a zejména v parádních dvojhlasech, s melodickou baskytarou, spolehlivou kytarou a klávesami. Proč ne? Chyběla nějaká vypalovačka, vadily klávesy? Nepostoupil ani

Paraván

(České Budějovice) nejtrampštější ze všech soutěžících. Čtyřčlenná parta s kytarami, kontrabasem a akordeonem, pánové středního věku, nekomplikované aranže, vtip v textech o kamarádech i mastňácích (

dám si stejka z bejka, klobásu z vocasu? pardyjé kopyto, to snad pozná jelito, je-li to šanson?)
Mělo to xicht, jak se říká. Proč ne? Výkony jak z filharmonie to nebyly, asi laciná legrace, sbory bez vícehlasu. Nevím.

Z finálových vystoupení jsem byla dost rozpačitá, téměř všichni postupující zahráli v semifinále lépe a pravděpodobně svůj díl viny na tom měly špatné akustické podmínky letního kina s pingpongovým zvukovým efektem, se kterým si mnozí nedokázali poradit. Ozvučení dvou scén měli, jako v minulých letech, na starosti Pája Jindrák a Mirek Hron, tlumící závěs zadní stěně jim letos příliš nepomáhal. Ale také zřejmě platilo ono známé: Těžko na cvičišti, lehký na bojišti.

Načas

,
Marien

a
Martin Rous

byli naprosto suverénní i v těchto podmínkách a až na posledně jmenovaného Porty získali. Mrzí mě, že na Martina Porta nezbyla. Minimálně by si zasloužil zvláštní cenu za vynikající interpretaci. Problematická poprvé udělovaná cena Ústecký stříbrňák za nejlepší tramskou píseň (v Portýru se přesněji uvádí za přínos v oblasti tramské písně) byla paradoxně udělena písni 30 let staré (!), a spíš než kladný dojem z jejího zavedení se nabízí pochybnost nad smyslem takové ceny. Jaká kritéria taková píseň musí splňovat, aby byla dosti tramská? A proč podporovat zrovna tramskou píseň, když se TPorta profiluje jako festival všech žánrů FTC?

Ještě zbývá dodat, že předskokany finálového koncertu se stali poprockoví **Buty** ve velké sestavě, jejich hity si publikum také prozpěvovalo. Slavnostní úvod i s tradiční *Vlajkou*

a recitálkem patřil pražské skupině

Sekvoj

, vítězům z InterPorty a TPorty v Ústí z let 1991 a 1992, která se letos vrací na festivalová pódia.

Finále uváděl moderátor ČRo Hradec Králové Franta Mífek, nepodařilo se mu kompletně představit finálovou porotu, ta se proti plánu rozrostla o neukázněné páteční porotce, představoval jmenovitě členy kapel a soutěžní písně, ale dalšími informacemi například z historie i současnosti Porty již šetřil. Raději bavit žertovnou netovou poštou, ale jak se podle smíchu publika ukázalo, ne každý je připojen. Na pohled charismatický Vladimír Čech vystoupil v úloze vyhlášovatele [výsledků](#) a nakonec se mu to podařilo. Oceněné a šťastné kapely zahrály po jedné písni a pak už nastoupila domácí countryová skupina

Fešáci

kapelníka Antonína Kny s

Tomášem Linkou

,
Petrem Kocmanem

,
Jindrou Štáhlavským
s hostujícími

Robertem Mouchou

a
Jindrou Malíkem

s repertoárem, který měl u diváků bouřlivou odezvu. O

Rosanne "Ružence" Cash

Napsal uživatel Džexna
Úterý, 11 Červenec 2006 04:00

jsem se již zmínila v úvodu, plzeňský

Cop

večerní galakonzert uzavíral již bez mé přítomnosti.

Jak bylo oznámeno Petrem Lochnessem Křivohlávkem za TPortu a Zdenkem Schwagerem za Portu v Jihlavě, příští rok už bude finále Porty jen jedno, v Ústí nad Labem. Porta se po letech vrátí na místo činu sjednocená a uvidíme, jaké změny v organizaci a průběhu kdysi nejslavnějšího festivalu žánrů FTC se v 41. ročníku Porty projeví. Za sebe bych uvítala "portovní" model finále, kdy soutěžící účinkují v blocích mezi hosty večerních programů a doufám, že to bude před vyprodaným hledištěm. A za všechny účinkující se přimlouvám za dořešení akustických nedostatků jinak velmi dobře připraveného a vybaveného letního kina v Ústí nad Labem.